

gdy systematycznie stosuje metodę zaliczenia wobec dywidend krajowych, o ile jednak dane mechanizmy mające na celu zapobieganie lub zmniejszanie opodatkowania kaskadowego wypłacanych zysków prowadzą do równoważnego rezultatu. Okoliczność, że krajowa administracja podatkowa domaga się od spółki otrzymującej dywidendy informacji dotyczących podatku, który faktycznie obejmuje zyski spółki wypłacającej dywidendy w państwie trzecim jej siedziby, jest nieodłącznym elementem funkcjonowania samej metody zaliczenia i jako taka nie narusza równoważności między metodami zwolnienia a zaliczenia.

5) Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że:

- sprzeciwia się przepisom krajowym, które przyznają spółkom będącym rezydentami możliwość przeniesienia strat poniesionych w ciągu roku podatkowego na kolejne lata podatkowe i które zapobiegają podwójnemu opodatkowaniu dywidend w wymiarze ekonomicznym poprzez stosowanie metody zwolnienia do dywidend krajowych, podczas gdy stosują metodę zaliczenia do dywidend wypłacanych przez spółki mające siedzibę w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim w zakresie w jakim przepisy takie w przypadku stosowania metody zaliczenia nie dopuszczają przeniesienia zaliczenia podatku dochodowego od osób prawnych zapłaconego w państwie siedziby spółki wypłacającej dywidendy na lata kolejne, jeżeli dla roku, w ciągu którego spółka otrzymująca wypłaty uzyskuje dywidendy zagraniczne, spółka ta zarejestrowała stratę z działalności operacyjnej, oraz
- nie zobowiązuje państwa członkowskiego do ustanowienia w swoich przepisach podatkowych zaliczenia podatku zapłaconego od dywidend w drodze poboru u źródła w innym państwie członkowskim lub państwie trzecim w celu zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu w wymiarze prawnym dywidend otrzymanych przez spółkę mającą siedzibę w pierwszym państwie członkowskim, które to opodatkowanie wynika z równoległego wykonywania odpowiednich kompetencji podatkowych przez dane państwa członkowskie.

(¹) Dz.U. C 19 z 24.1.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 lutego 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Stockholms tingsrätt — Szwecja) — Konkurrensverket przeciwko TeliaSonera AB

(Sprawa C-52/09) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 102 TFUE — Nadużycie pozycji dominującej — Ceny stosowane przez operatora telekomunikacyjnego — Usługi pośrednie ADSL — Usługi połączeń szerokopasmowych świadczone na rzecz użytkowników końcowych — Zaniżanie marży konkurentów lub efekt „nożyc cenowych”)

(2011/C 103/03)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Stockholms tingsrätt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Konkurrensverket

Strona pozwana: TeliaSonera AB

Przy udziale: Tele2 Sverige AB

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Stockholms tingsrätt — Wykładnia art. 82 WE — Zjawisko nożyc cenowych — Ceny stosowane przez operatora telekomunikacyjnego, który wcześniej posiadał historyczny monopol na dostęp ADSL — Różnica pomiędzy cenami ustalonymi przez operatora dla operatorów pośrednich na hurtowe dostawy dostępu ADSL a cenami stosowanymi przez operatora wobec konsumentów w zakresie dostępu ADSL niewystarczająca na pokrycie dodatkowych kosztów ponoszonych przez samego operatora na detaliczną dostawę tych usług

Sentencja

W braku jakiegokolwiek obiektywnego uzasadnienia stosowanie przez pionowo zintegrowane przedsiębiorstwo posiadające pozycję dominującą na hurtowym rynku usług pośrednich ADSL praktyki cenowej polegającej na tym, że różnica między cenami stosowanymi na tym rynku i cenami stosowanymi na detalicznym rynku usług połączeń szerokopasmowych świadczonych na rzecz użytkowników końcowych nie jest wystarczająca, aby pokryć szczególne koszty, które samo to przedsiębiorstwo musi ponieść, aby uzyskać dostęp do tego rynku, może na podstawie art. 102 TFUE stanowić nadużycie.

Przy dokonywaniu oceny, czy taka praktyka stanowi nadużycie, należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności każdego konkretnego przypadku. W szczególności:

- co do zasady i przede wszystkim powinny zostać wzięte pod uwagę ceny i koszty przedsiębiorstwa, którego praktyka ta dotyczy, występujące na rynku usług detalicznych. Jedynie w przypadku, kiedy ze względu na okoliczności nie jest możliwe odwołanie się do tych cen i kosztów, należy zbadać ceny i koszty konkurentów występujące na tym rynku, oraz
- konieczne jest wykazanie, że — w szczególności ze względu na niezbędny charakter produktu hurtowego — praktyka ta wywołuje skutek antykonkurencyjny, co najmniej potencjalny, na rynku detalicznym, przy czym nie ma to uzasadnienia ekonomicznego.

Przy dokonywaniu takiej oceny co do zasady nie ma znaczenia:

- brak po stronie przedsiębiorstwa, którego dotyczy omawiana praktyka, jakiegokolwiek regulacyjnego obowiązku świadczenia usług pośrednich ADSL na rynku hurtowym, na którym posiada ono pozycję dominującą;
- stopień, w jakim to przedsiębiorstwo zdominowało ten rynek;
- okoliczność, czy wspomniane przedsiębiorstwo nie posiada pozycji dominującej również na detalicznym rynku usług połączeń szerokopasmowych świadczonych na rzecz użytkowników końcowych;

- okoliczność, czy klienci, wobec których stosowana jest taka praktyka cenowa, są nowymi czy dotychczasowymi klientami wspomnianego przedsiębiorstwa;
- brak możliwości odzyskania przez przedsiębiorstwo dominujące ewentualnych strat, które mogło ponieść z powodu stosowania takiej praktyki cenowej, ani
- stopień dojrzałości rynków, których dotyczy omawiana praktyka, ani pojawienie się na tych rynkach nowej technologii wymagającej bardzo wysokich nakładów.

(¹) Dz.U. C 90 z 18.4.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Cypryjskiej

(Sprawa C-251/09) (¹)

(Zamówienia publiczne na dostawy i roboty budowlane — Sektory gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji — Dyrektywa 93/38/EWG — Ogłoszenie o zamówieniu — Kryteria udzielenia zamówienia — Równe traktowanie oferentów — Zasada przejrzystości — Dyrektywa 92/13/EWG — Postępowanie odwoławcze — Obowiązek uzasadnienia decyzji o odrzuceniu oferty oferenta)

(2011/C 103/04)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Zadra, pełnomocnik, I. Chatzigiannis i M. Patakia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Cypryjska (przedstawiciele: K. Likurgos i A. Pantazi-Lamprou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 4 ust. 2 oraz art. 31 ust. 1 dyrektywy Rady 93/38/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L 199, s. 84) — Naruszenie art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L 76, s. 14) — Obowiązek uzasadnienia decyzji o odrzuceniu oferty oferenta — Obowiązek zapewnienia, że decyzje podjęte przez podmioty zamawiające mogą być przedmiotem tak skutecznej i szybkiej skargi jak to możliwe — Zasada równości traktowania i przejrzystości

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 233 z 26.9.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 lutego 2011 r. — Activision Blizzard Germany przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-260/09 P) (¹)

(Odwołanie — Art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG — Rynek konsoli do gier wideo i kartridżów z grami marki Nintendo — Ograniczenie eksportu równoległego na tym rynku — Porozumienie między producentem i wyłącznym dystrybutorem — Porozumienie w sprawie dystrybucji zezwalające na bierną sprzedaż — Stwierdzenie zbieżności woli w braku bezpośredniego dowodu z dokumentów na ograniczenie tej sprzedaży — Standard dowodu wymagany w celu stwierdzenia porozumienia wertykalnego)

(2011/C 103/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Activision Blizzard Germany (dawniej CD-Contact Data GmbH) (przedstawiciele: J. K. de Pree i E.N.M. Raedts, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Noë i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2009 r. w sprawie T-18/03 CD-Contact Data GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, którym Sąd obniżył grzywnę nałożoną na wnoszącą odwołanie i oddalił w pozostałym zakresie skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/675/WE z dnia 30 października 2002 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (COMP/35.587 PO Video Games, COMP/35.706 PO Nintendo Distribution i COMP/36.321 Omega — Nintendo) odnoszącej się do szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk na rynku konsoli Nintendo i kartridżów z grami wideo kompatybilnych z konsolami do gier Nintendo zmierzających do ograniczenia eksportu równoległego tych konsoli i kartridżów.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.